

могълъ да помисли, че малко то гръцко господарство ще приготи на Персидска та Имперія тѣзи участь, която нѣкога Персы тѣ щѣли да приготвятъ на само него? Съпротивенъе то изведнѣжъ было унищожено; Александровы тѣ войны проминѣли по сички тѣ направленія обширна та Персія и не забравили и себеси: несмѣтна была дабывка та, що добыли тѣ въ древни тѣ столицы: Вавилонъ, Суза, Персеполь и Екбатанъ.

Между туй злополучный тѣ Дарій наввредъ преслѣдуемъ, отввредъ гоненъ, скиталъ са отъ едно мѣсто на друго. Въ преслѣдванъе то му, Александръ былъ са изложилъ веднѣжъ съ сичка та си войска на голѣма опасность. Той отишелъ презъ пѣсечива та пустыня, дѣто пакъ вода нѣмало. Единъ всадникъ намѣрилъ нѣкадѣ си малко вода и нѣ донесълъ въ шлема си на царя. Но царъ тѣ видѣлъ, че сички тѣ му войны сѣщо теглѣтъ отъ жажда: „Не трѣба азъ самъ-си да пиѣ“ — казалъ той и плиснѣлъ вода та на земя та. Туй постѣпванъе на царя привело въ вѣсторгъ войны тѣ. „Воды по нататѣкъ, выкали тѣ: ный не смы са уморили, не осѣщамы жажда та! Ный не смы доро и смѣртны, кога ны предводи такъвзи царъ!“

Дарій испаднѣлъ, най послѣ, въ плѣнъ на собственныя си намѣтникъ въ Бактрія, на Бесса. Този вѣроломный негодникъ объевилъ себеси за царъ. Александръ узналъ за туй, и тозъ часъ, съ отредъ всадницы, впу-снѣлъ са да гони Бесса. Като осѣтилъ близость та на преслѣдователи тѣ, издадникъ тѣ поразилъ Дарія съ нѣколко ятагански удары и побѣгнѣлъ съ свои тѣ близки. Александровы тѣ всадницы видѣли злочестыя царъ, окървавенъ, при послѣднъе то му издѣхванъе. Той са помолилъ да му дадѣтъ да пиѣ и единъ отъ Македоняны тѣ му принесълъ вода въ шлема си. Като са разхладилъ нѣколко, злополучный тѣ Дарій казалъ на война: „Пріятелю! особито ми ѣ прискѣрбно сега, дѣто не могѣ да ти са отплатѣ за услуга та, но Александръ ще дата облагодари зарадъ мене. Богове тѣ да му заплатѣтъ за